

Antydning af Momentet formentlig vil være tilstrækkelig. Stebet, hvor en Næring udøves, synes ikke i og for sig at kunne være noget afgjørende Beskatnings- eller Ikkebeskatningsmotiv, derimod maa dette vel snarere søges i de Goder, som Staten til Gjengjæld lader vedkommende Næring tilflyde. Anerkjendes dette som et Grundprincip for al Skattepligt, bliver Spørgsmaalet simpelt: Nyder Søneringen da mindre og færre Goder fra Statens Side end andre Næringer?

Svaret vil bedst fremgaa af følgende Tal, som ere uddragne af det sidste Statsregnskab (for Finantsaaret 1880—81):

§ 18.
Konsulatudgifter..... 30,000 Kr.
(29,741. 37.)

§ 19.
Landbygningsvæsenet..... 120,000 —
(119,452. 80.)
Søvæsenet..... 10,000 —
(9,632.)
Rebningvæsenet..... 50,000 —
(49,748. 63.)

§ 20.
Sø- og Handelsretten..... 25,000 —
(25,857.)

§ 21.
Evangeliefortyndelse i fr. Havne 4,000 —

§ 23.
Navigationsvæsenet..... 28,000 —
(28,829. 97.)
Maskinistexamen..... 4,000 —
(4,496. 37.)
Opmaalingsvæsenet..... 35,000 —
(34,941. 10.)
Lodsvæsenet..... 88,000 —
(88,492. 5.)
Fyrsvæsenet..... 570,000 —
(569,651. 13.)
Vagervæsenet..... 90,000 —
(89,628. 79.)
Christiansø Nødhavn..... 10,000 —
(9,910. 52.)
Søfortarlivet..... 15,000 —
(15,279.)

§ 26.
Mønstringsbestyrere uden for
Kjøbenhavn..... 4,000 —
(3,780. 98.)
Isbrydningsforsøg i Sundet... 6,000 —
(5,927. 44.)

Alt overføre... 1,089,000 Kr.

Overført... 1,089,000 Kr.

§ 27.
Helsingørsk Havn..... 166,000 —
(166,698. 10.)
Esbjerg Havn..... 15,000 —
(14,838.)
(Virkelig forbrugt: 1,270,905.25.) 1,270,000 Kr.
Indtægt af fgl. Havne..... 133,000 —
(133,518. 87.)

Salt Udgift (1,137,386. 38.)... 1,137,000 Kr.

Ann. Mellem disse Poster er der vel enkelte, der ikke udelukkende vedkomme Søfarten, saasom „Sø- og Handelsretten“; men denne vedkommer dog foruden Skibsfarten særlig dem, der klage høiest over Skibsafgiften, medens til Gjengjæld Posten til „Meteorologisk Institut“ er ubeladt, omendstjændt den ogsaa virker i Søfartens Interesse. Listen gjør overhovedet ikke Fordring paa minutiøs Nøiagtighed og Fuldstændighed, der tillige vilde være af liden Betydning overfor Variationerne i de enkelte Aars Udgifter. Aaret forud — Finantsaaret 1879—80 — var den samlede Udgift saaledes 1,480,208 Kr. 5 Ø.

Holder man sig nu til Tallene, ville de, naar de tages i store Kræft, vise, at Statskassen offerer Skibsfartsinteresserne en aarlig Udgift af mellem 1 og 1½ Million, medens den Skat, som den i Form af „Skibsafgift“ opkræver af dem, omtrent udgjør en aarlig Indtægt af 800,000 Kr.

Hvor vil man nu finde nogen større Erhvervsgræn, der slipper med en Skat til Staten, som denne ved direkte Foranstaltninger til den Beskattedes Bedste giver ikke alene fuldt ud tilbage, men endog saa med Agerrenter tilbage — under tiden med indtil 100 pCt.?

Hvilken Forskjel vil der i saa Henseende ikke være, naar man gaar til Landets anden store Erhvervskilde: Agerbruget? Hvor forsvindende er ikke den Udgift, som Statskassen udreder til Foranstaltninger til dettes Fremme, imod den Indtægt, som den blot i Form af „Partiforskat“ erholder af Jordbruget?

En endnu nærmere Sammenligning tilbyder sig vistnok mellem „Skibsafgiften“ og „Bygningsafgiften“, som den lille fattige Haandværker paa Landet maa udrede. Blive monstro ikke de Rum, Bøveren, Hjulmanden osv. benytter til sin Nærings Uøvelse, ligesaa godt opmaalte og beskattede som det fragtgivende Rum i et Skib? Og hvor skal man søge den rationelle og retfærdige Grund til, at den store Nøder skal slippe der, hvor den simple Haandværksmand maa betale?

Tilfallets Søgen har ialtsald været for-gjæves. Det har et Dieblif troet, at Grunden maaste skulde søges i, at den ene Næring drives udelukkende indenfor, den anden delvis udenfor Landets Grændser; men det har snart maattet